

ACC. N:R. 2501

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV
—♦—

Landskap: SKÅNE Upptecknat av: Olle Thulin
Härad: ALBO Adress: _____
Socken: RÖRUM Berättat av: Anna Olsson
Uppteckningsår: _____ Född år _____ i Rörum n:r 25

Uppteckningen rör Se REG Sid 44-42

Skriv endast på denna sida!

Landskap: Skåne Socken: RörumFullständigt namn: Ohlsson, AnnaFödd den år 1872 på No 31 Rörum
(gård eller by)

i

(socken och landskap)

Yrke: Bisyssla:

Bosatt å följande platser:

(socken, landskap, tid)

Bor nu No 23 Rörum.

(gård eller by jämte postadress)

Faderns namn: föddModerns namn: föddSedan huru länge är släkten känd: a) fädernet? b) mödernet?Närmare upplysningar om släkten: Fadern husman i Rörum.

(t. ex. inflyttning, yrken m. m.)

Sagesmannens barndom:

(el. upptecknarens)

(sysselsättning, syskon)

skolgång

Läsning:

(böcker, tidningar m. m.)

Resor:

Har sägesmannen sina hågkomster efter vissa personer? Vilka?

(el. upptecknaren)

Deltagande i föreningslivet:

Förtroendeuppdrag:

Övriga upplysningar: Anna Olsson har en mycket vacker och ren sång-

röst och är mycket glad vid att få sjunga sina gamla kära vi-

sor. Som flicka var hon mycket känd för sin sång vid gillena.

Död den Ant. av

(år och dag)

Dessa uppgifter ha insänts av:

(namn och fullständig adress)

år

LUNDS UNIVERSITET'S

BOK- OCH BIBLIOTEKSBOKS

Anna Olsson

Rörum, n. 23.

Född 1872.

Upptecknat av

Olle Thulin

Juli 1929.

2501

Majvisan, som den sjöngs för husbondefolket i fru
Olssons barndom.

Ack ljuvlig tid, när träen på marken bära frukt,
All blad och blommor giva lukt. Ack ljuvlig tid.

I skogen fåglar kvittra, var på sitt sätt lovsjunga Gud.
All blad och blommor titttra och bergen giva ljud.

Då förr vår tid i lundar ängar skog och mark,
från en annan ljuvlig park, i ro och i frid.
Få leva och få höra en ljuvlig ton med klar musik
Den hörd av intet öra, men varder honom lik.

Ack gyllene tid, är det ej ljuvt att leva här,
när man är fri från allt besvär, o gyllene tid.

Där klara vattnet rinner, så klart, som vore de Kristall.
Man då i solen finner ett sken i djupan dal
Rikedom och ståt, allt annat som här glimra må

Efter Anna Olsson, Rörum.

Upptecknad av
ARTHUR MALMGREN.

2501

och inte mera passa på, än rikedom och ståt.
Men döden gör dem lika genom sina skarpa skott,
båd fattiga och rika, han tar dem alla bort.

Betänk dig väl, hur falsk den lustan vara må,
som kan så snart en ände få, betänk dig väl.

I dag är man en herre, i morgon är man kall i mun,
de större med de smärre de falla i all stund.

Ett härligt ståt i Herrens hus och tempel är.
Båd sol och måne lysa där, ett härligt ståt.
Är jag av sorg betagen, så gläds jag, när jag tänker på
vad glädje fröjd och fromma, Guds barn de skola få.

O Himmels höjd! Vars portar utav pärlor är,
grundvalar utav sten och skär, o Himmels höjd!

Där livsens brunnar klara för Gud och Lammet rinna må,
och livsens träd så rara uppå dess gator stå.

Förlåt vår synd o store Gud och Fader huld.
För Din Sons död och pina skull, förlåt vår synd.

Och hjälp oss med din ande, att vi från denna jämmerdal,
få flytta till det landet, som är din fröjdesal.

Anna Olsson

Rörum, n. 23.

Född 1872.

Upptecknat av

Olle Thulin

Juli 1929.

2801

Majvisan, som den sjöngs för pigan fru Olssons barn-
dom.

God afton om ni hemma är.

Maj är välkommen.

Förlåt oss om vi väcker er,
sommaren är så härlig för ungdomen.

Nu sätta vi maj u ti ert tak,
maj är välk.

Som synas skall i morgon dag,
sommaren är så hälig för ungd.

Låt hönan giva ägg på fat
maj är välk.

Till pannekaga äggamad.
Sommaren är så härlig för ungd.

Giv bina vax och honung söt

Maj är välk.

Bovete till bovetegröd,
sommaren är så härlig för ungdomen.

Till nästa år vi komma igen.

Maj är välk.

Så står där en vagga vid pians säng.

Sommaren är så härlig för ungd.

O tack, o tack ska folket ha.

Maj är välk.

För gåvan den var ganska bra.

Sommaren är så ljuvlig för ungdomen.

Fick de ingenting, så sjöng de:

Ligg och sov din gamle stut.

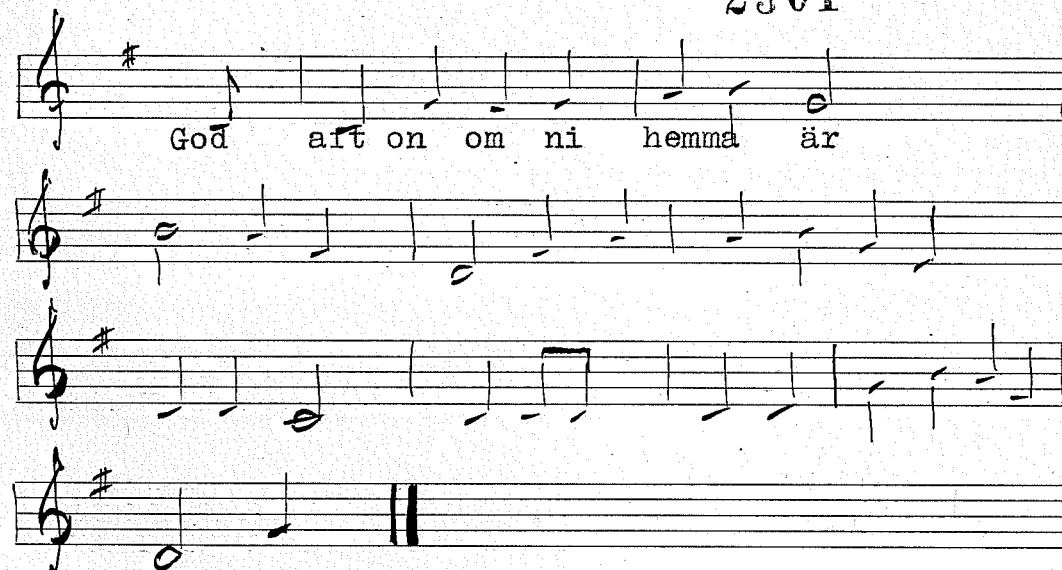
Maj är välk.

Till kråkor och ravnar asa dej ut.

Sommaren är så ljuvlig för ungdomen.

x

2501

Upptecknad av Arthur Malmgren.

Anna Olsson

Rörum, n. 23.

Född 1872.

Upptecknat av

Olle Thulin

Juli 1929.

2501

Visa, som fru Olsson lärt av sin mor.

Det satt en fågel på lindekvist, på lindekvist.

En liten fågel är han förvisst, är han förvisst.

Han kan både spela och sjunga.

Guds klara ängel med ögon blå, med ögon blå,

Han satt i molnen och hörde på, och hörde på.

Han sjöng så sakta i kvällen.

Den fågeln sjunger ännu i dag, ännu i dag.

När vännen kommer, vet inte jag, vet inte jag.

Vet inte ängelen heller.

Anna Olsson

Rörum.n.23.

Född 1872.

Upptecknat av

Olle Thulin

Juli 1929.

2501

Vaggevisa.

Gunnar hade en liten gullvagn.

I den så ville han åka.

Han hade en liten gullpisk i sin hand.

Han slog på så många han råka.

Men mest uppå pior och drängar

och så på sin lille häst.

För han skulle duktigt springa.

LUNDS UNIVERSITETS

FOLKMINNESARKIV

Anna Anders Olsson

Rörum, n. 23.

Född 1872.

Upptecknat av

Olle Thulin

Juli 1929.

7

2501

Väggevisa.

Dyssa nanna litet barn.

Stort i röven som en kvarn.

Huvud som en skäppa.

Benen som två käppar,

och barnet heter Jeppa.

Anna Anders Olsson

Rörum, n. 23.

Född 1872.

8.
Upptecknat av

Olle Thulin

Juli 1929.

Vaggvisa.

2501

Jag kan en visa om femton små grisar.

De fem voro röda. De fem voro döda.

De fem voro rumpelösa.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNERARKIV

Anna Anders Olsson

Rörum, n. 23.

Född 1872.

9.
Upptecknat av

Olle Thulin

Juli 1929.

2501

Väggevisa.

Ligg och sov mitt lilla barn. Tids nog får du vaka. En

Tids nog får du världen se, och få henne smaka.

Världen är en farlig ö. Bäst man lever får man dö

och till jord man bliver.

A Anna Olsson
Rörun. Nummer 23.
Född 1872.

Upptecknat av
Olle Thulin
Juli 1929.

2501

Anna Olssons visbok, som hon skrev som flicka och piga.

1. När jag var i min ungdomsår,
fick jag en sorg så stor.
Den aldrig från mitt hjärta går/
på denna världens jord.
2. När andra gossar roa sig
i sina ungdoms år,
får jag med sorgen ångra mig
ock fälla mången tår.
3. När jag var ett och tjugo år,
fick jag en fästemo.
Hon var så skön, så dögelig,
hon fullade sjutton år.
4. Hon talte så mångt kärleksord

allt med sin rosen mun.

Men falskhet i hennes hjärta bor,
ty hon var sväkefull.

2501

5. När hon hade fått mitt hjärta,
och tagit det till sig :,:
så ville hennes föräldrar,
att hon skulle hafva mig.

6. Men som hon gjorde tvärt emot,
tog sig en annan vän:,:
så får hon nu försvuren gå
intill sin sote säng.

7. Försvuren är hon, vart hon går
för min skull visserlig,
vart fjät hon uppå jorden trär,
det aldrig lyckat sig.

8. Hvar droppe blod, hon i sig bär
uti var led och lem.
Hvart hårt hon uppå sitt hufvud bär,
det allt försvuret är.

9. Fördömma vill jag ingen för
Gud Han dömmar mig,

för det jag är en syndare,
det vet jag visserlig.

2501

10. Jag liknas vid en slafve,
som kryper på ett vis,
som ville sig intränga
emellan bark och ek.

11. Men jag får bedja Gud därom,
att han förlåter mig:::
för det jag var så barnslig
och satt min lit till dig

12. Nu slutar jag min visa
och bjuder dig adjö:::
Haf tack för varje timme
du falska föstemö.

13. Nu slutar jag min visa,
och ändar så min sång.
I hjärtat är det tyst
och qual för tiden synes lång.

Denna visa är nöjsam för alla gossar, men en skamfläck för
alla vackra flickor.

Melodien upptecknad av Artur Malmgren.

Anna Olsson, n:r 23, Rörum

2501

Upptecknad av
Arthur Malmgren
Sommaren 1929.

När jag var i min ungdomsvår, ----

När jag var i min ung-doms år fick
jag en sorg så stor den aldrig från mitt hjerta går från
den-na verld. # den jord.

Text upptecknad av Olle Thulin.

LUNDS UNIVERSITET

FOLKLIVS ARKIV

Anna Olsson

Rörum.Nummer 23.

Född 1872.

2501

Upptecknat av

Olle Thulin

Juli 1929.

13

Anna Olssons visbok.

En vacker visa. Denna visan lärde Anna Olsson i sin ungdom.

1. En herreman så stolt och ~~stolt~~^{bald},
som ägde tunnor guld.
Och många hemman i sitt våld,
fick se en flicka huld,
bland trädens stammar ensam gå
och talte han till henne så.

2. Mitt vackra barn, vad heter du?
Säg mig ditt ljuva namn.
Och sätt dig vid min sida nu
i dalens blomsterfann,
då kan vi talas vid en stund
förtroligt här i enslig lund.

3. Mitt namn är Malin, men jag får
ej längre dröja här,
ty dagens sol snart nedergår,
och jag skall plocka bär,
I ~~Korset~~^{Korset}, som jag har, åt mor,
hon väntande i hyddan bor.
4. Hör Malin, ingen flicka söt
och skön som du jag sett.
Kom vila i mitt öppna sköt,
jag beder blott om ett.
Gif mig en enda liten kyss,
var icke rädd ej någon lyss.
5. Nej, nej jag lofvat ^{har} vid Gud,
att ingen kyss ge bort.
Förrän den dag jag skall stå brud,
och det blir inom kort.
Och då skall Johan hava den,
från barndomen han är min vän.
6. Hvad du är barnslig, blyg och from,
som sådant pjoka kan.
Din Johan vet ju ej derom
ej heller någon annan.

3.

2501

Du skall få penningar, se här.

Låt mig nu få, vad jag begär.

7. O nej, o nej jag är ej fal
för penningar och guld.
De hjälper ej för samvets qual
för spe och evig skuld.
Ett fredat bröst är mera värt,
har jag uti katekesen lärt.

8. Bedraga vill jag icke dig,
hör vad jag säger nu.
Till slottet skall du följa mig,
och bliva där min fru.
Af pärlor, silver skall du få,
långt mera än du kan förstå.

9. Nej, nej mig lockar ingenting
af silver nog jag har.
Ty vet att en förlovningsring,
jag fått i några dar.
Af Johan som jag älskar ömt,

och den har jag vid hjärtat gömt.

2501

10. Hör Malin, Johan fattig är,
ett torp jag honom skänkt.
Men hjärtligt inför Gud jag svär,
du har min ära kränkt.
Och torpet tager jag igen,
lef så i sorgen med din vän.

11. Gör som du vill, jag lever säll.
~~Om~~än bland snö och is,
i ödemarken vid ett tjäll,
jag söka skall min spis.
Blott jag vid Johans sida får
framvandra mina lefnads år.

12. Ej hjälper smicker eller hot,
men vet i alla fall,
att om det också sker med knot,
en kyss jag hava skall.
Och till mitt hjärta trycka dig,
förrän du slipper undan mig.

13. Jo puttsan, med en sidoblick
gav Malin skön till svar.

2501

Hon kastade sin korg och gick,

med den stod herren kvar.

Och suckade, en nerr är den,

som gäckar qvinno troheten.

Slutlæfin.

Melodien upptecknad av Artur Malmgren.

Anna Olsson, n:r 23, Rörum

2501

Upptecknad av
Arthur Malmgren
Sommaren 1929.En herreman så stolt och rik.

En herre man så stolt och rik, som ägde tunnor
guld och många hemman i sitt väld fiek
se en flicka kuld, bland trädens stämmor ensam gå och
lalse han kille henne så tralil - la la la trali
la la la tali - lali - la - li - la

Text Upptecknad av Olle Thulin.

FOLKMINNESARKIV
Anna Olsson

2501

Rörun nummer 23.

Avskrivet av

Olle Thulin

Född 1872.

Juli 1929.

Fru Anna Olssons visbok, som hon skrev som flicka och piga.

En vacker kärleksvisa.

1. Ack hör i unga flickor, som nu ogifta gå,
som känna världen litet och mindre kunna förstå.
Skänken aldrig bort ert hjärta åt någon falsker vän,
skänken hellre det för evigt åt Gud i Himmelen.
2. När som jag eftersinnar, hur allt förändrar sig,
då börjar mina tårar att rinna uppå mig.
Bäst glädjen står i blomstring i våra unga bröst,
då slutas all vår kärlek i lundens kulna höst.
3. Jag längtade som andra att söka mig en vän,
den som jag tänkt att älska näst Gud i Himmelen,
men för det jag var trogen blev falskheten min lön,
den skall en gång belönas så sannt Gud hör min bön.

2501

4. Ja vännen som jag älskat den haver jag bortmist,
jag får nu sitta ensam som fågelen på qvist,
jag tycker att mitt hjerta vill brista i mitt bröst,
ty nu har kärlek slutat all glädje hopp och tröst.
5. Låt meniskorna dömma och göra narr af mig.
När dem så litet roar, så låt dem roa sig.
Jag är en fattig flicka, jag lever ensam här,
ja, ensam och förskjuten af den mig hade kär.
6. Jag hafver nu ej mera ej någon glädje dag,
och icke heller någon hvartill jag har behag.
När ungdomen sig samlar och följs till nöjen åt,
då sitter jag här ensam och roar mig med gråt.
7. Ska jag nu gå och skännas för alla som mig se,
och alla som mig känna de säkert åt mig le.
Se fåglarna hafva nästen, hvori de samla sig,
men stackars jag har ingen, som väntar uppå mig.
8. Olycklig var den stunden, jag satte tro till dig,
ty sen har all min glädje i sorg förvandlat sig.
dock aldrig jag dig glömmer, så länge hjärtat slår,
och ej så länge jag här på jorden lefva får.
9. Tänk allt vad jag fått lida för det jag älskat dig,

3.

och nu finns ingen mänska, som kan ge tröst åt mig.

2501

Så är att söka blommor på torra blomsterträd,
ty där som ej finns kärlek där följer falskhet med.

10. Ja kärlek har jag burit från första stund till dig,
men du har varit falsk och otrogen emot mig.

Men Herren skall nog sträffa, den som otrogen är,
och den som sådan falskhet uti sitt hjärta bär.

11. Och sen har jag fått veta, hur du beljugit mig,
men jag har inte talat ett osant ord om dig.
Men du har nog kamrater, som kunna hjälpa dig,
att sammandikta lögner och skicka den till mig.

12. Kan hända dagen kommer, då du får ångra dig,
för illa och för orätt, som du har gjort mot mig.
Jag vill dig aldrig skåda för mina ögon mer,
ty det i hjärtat svider, var gång som jag dig ser.

13. Så sök dig då en maka, som bättre är än jag,
och må dig lyckan följa intill din sista dag.
Men ett jag dig nu beder, om du vill lyda mig,

göf aldrig mer så illa, som du har gjort mot mig.

2501

141 Om morgnarna när solen går upp på himmelen,
då börjar jag att tänka på dig min falske vän.
Om kvällen när som andra begifva sig till ro,
då önskar jag mig döden och graven till mitt bo.

15. Nu slutar jag att skrifva till dig min vän så kär,
jag vill ej längre lefva av sorger och besvär.
När jag ej här i tiden fick lof att bli din brud,
Farväl vi råkas åter i Himmelen hos Gud.

Pigan Anna Andersson, Örnberg 1891.

Melodien upptecknad av Artur Malmgren.

Upptecknad av
Arthur Malmgren
Sommaren 1929.

Ack hör I unga flickor, som nu ogifta gå.

Ack hör I unga flickor, som nu o-gifta gå som
kän-ner världen li-tet och mindre kunnat för-stå skänken
aldrig bort ert hjer-ta åt nå-gon faller vän skänker
hellre det för evigt åt Gud i himmel-ven.

Text upptecknad av Olle Thulin.

FOLKMINNESARKIV
Anna Olsson

Rörum. Nummer 23.

Född 1872.

Avskrivåt av

Olle Thulin

Juli 1929.

2501

Anna Olssons visbok, som hon skrev som flicka och piga.

En vacker visa. Denna visan brukade Anna Olssons mor sjunga.

1. Säg fågel varför kvittrar du
ej mera glatt för mig?
Då du var fri, jag hörde ju
var morgon uppå dig.
2. O gosse man är sällan nöjd,
med allt vad lifvet ger.
Jag tänkte söka högre fröjd
men frihet fanns ej mer.
3. Sej fågel, när du önskar så,
att vara glad och fri,
Hvarföre ville du ju då

en fånge hos mig bli.

2501

4. O gosse när jag fordom satt
uti det ljusa blå,
jag var då glad, jag flög då fram
med mina syskon små.

5. Jag satt uti ett träd och såg
en bur, som öppen stod,
och inuti den samma låg
en druva röd som blod.

6. Jag klandrar ej den druvan skön,
jag ville smaka den,
Jag flög i buren från en gren,
men gallret slogs igen.

7. Här sitter jag så stum och ser
hur allting fröjdar sig.
Hur träden grönskar, solen ler
men aldrig mer för mej.

8. Min jämmer slutar icke här
Förrän döden gör ett slut,
jag räknar här varenda dag,
var timme och minut.

Melodien upptecknad av Artur Malmgren.

Anna Olsson, n:r 23, Rörum

2201

Upptecknad av
Arthur Malmeren
Sommaren 1929.

23 b.

Säg Fogel Varför Qvitttrar Du?

Säg fo-gel hvar för qvitttrar du ej
me-ra gläde för mig, då du var fri, jag hör-de
jag hvar mor-gon uppi dig.

Text upptecknad av Olle Thulin.

Anna Olsson

2501

Upptecknat av

Rörun. Nummer 23.

Olle Thulin

Född 1872.

Juli 1929.

Anna Olssons visbok, som hon skrev som flicka och piga.

1. Amanda satt med krans i håret,
som engeln mild och som ros om våren.
Men Herman henne sin trohet svor,
men falskheten i hans hjärta bor.
2. Amanda gånger sig ner i parken
att plocka liljorna uppå marken.
Att binda kransar det bad han om,
men allt förgäves ej Herman kom.
3. Amanda gånger sig ned i porten,
där fick hon se det hon icke trodde.
Där får hon för sina ögon se,
hur Herman med en ann bortgår.
4. Ack Herman, Herman vänd om tillbaka,
till din Amanda dig ej försaka,
ack Herman, Herman vänd om igen
till din Amanda din trogna vän.

2501

5. Jag dig Amanda ej mera älskar,
för det hon hafver mitt hjärta fängslat,
för hon skall bli min trogna brud.
Gråt ej Amanda nu är det slut.

6. Amanda dignade ner till jorden
o Himlars Gudar var är jag vorden,
har du nu glömt din Amanda bort,
skall Gud belöna dig innan kort.

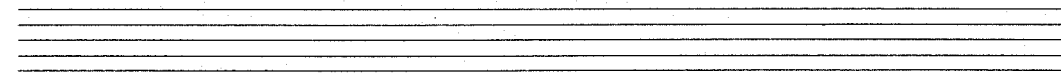
7. Ack Herman, Herman ditt hårda hjärta,
det skall du lida med all den smärta.
Men Herren Gud Han belönar den,
som övergiver en trogen vän.

8. Amanda gånger sig ner till stranden,
hon tager avsked med vita handen.
Har du nu glömt din Amanda bort,
skall Gud belöna dig innan kort.

9. Anna Andersson, Rörun. Nummer 5.1891.

Melodien upptecknad av Artur Malmgren.

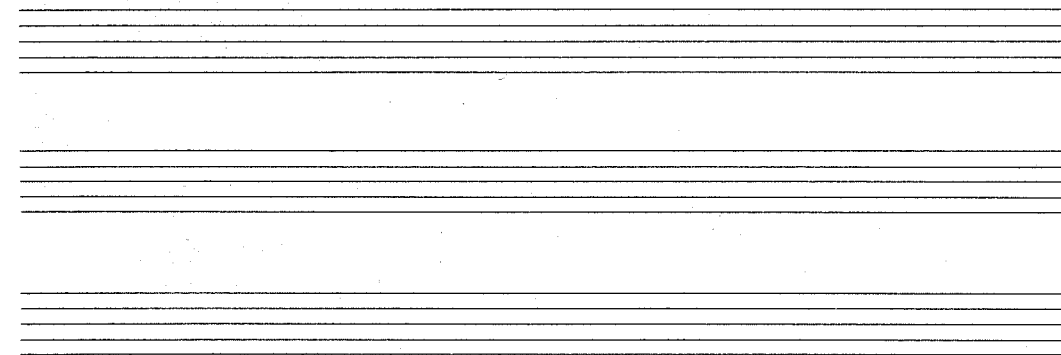
Upptecknad av
Arthur Malmgren
Sommaren 1929.

Amanda Satt Med En Krans I Håret.

3/4

A-manda sät med kran- i hå- ret, som engeln
mild och som ros om våren men Herman kunn sin bror
bor men falskhe- ten i hans hjärta bor.

Text Upptecknad av Olle Thulin.

Anna Olsson

Rörun. Nummer 23.

Född 1872.

26.

Upptecknat av

Olle Thulin 2501

Juli 1929.

Anna Olssons visbok.

1. Jag är till världen födder här,
så usel som jag är,
en fattig yngling ringa nog,
jo jo, jo jo, ringa nog
som var och en väl vet.
2. Men därför är jag lika glad,
fast jag så ringa är.
För Gud kan hjälpa mig ändå,
jo jo, jo jo mig ändå,
om jag rätt honom ber.
3. Storrikiedom jag inte har,
ej heller därom ber.
Men endast om jag kunde få
jo jo, jo jo, kunde få
en vän, som trogen blir.
4. Sök du ej efter rikiedom,
den passar inte dig.

2501

Ty rikedom ären fattig ting,
jo jo, jo jo, en fattig ting
på denna världens ring.

5. Ack ädla vän och rosenblad,
jag sörjer mest för dig.
För dig som är min bästa vän
jo jo, jo jo, min bästa vän
näst Gud i Himmelen.

6. Allt vad du tänker i ditt sinn,
säg endast det för mig
om du vill bli min enda vän
jo jo, jo jo, min enda vän
näst Gud i Himmelen.

7. När får jag dina ögon små,
när får jag skåda dem?
Det blir en gång vi båda två
jo jo, jo jo, vi båda två
ett brudpar skola stå.

8. Evad du gör svik aldrig mig,
som trogen mot dig är.
Så får du lön i Himmelen,
jo jo, jo jo, i Himmelen,
om du det nånsin gör.

9. En yngling är så snart förförd,
uti sin ungdoms år.
Med lögn och så baktalande
jo jo, jo jo baktalande
uti en värld så svår.

2501

10. Ja den som sådant görer nu,
han får väl lönen sin.
Och kan han gå olönter här
jo jo, jo jo, olönter här,
så får han lönen där.
11. Men om du nånsin gifter dej
förglöm då aldrig mig.
Och sen var gång du på mig ser,
jo jo, jo jo, du på mig ser,
du säkert ångrar dig.
12. Om folket vill förtala mig,
när jag ifrån dig går.
Med lögner också med falskhet stor
jo jo, jo jo, med falskhet stor
tro aldrig deras ord.
13. Jag vördar dig till sista slut,
och unnar dig allt gott.
Till dess din ögon läggs ihop,
jo jo, jo jo, läggs ihop,
och du blir lagd i stoft.
14. Ett avsked jag från vännen tar
mig ångrar ingenting.
Men ett än mig till hjärtat går,
jo jo, jo jo till hjärtat går,
om jag ej vännen får.

Slut mina flickor.

Melodien upptecknad av Artur Malmgren.

Anna Olsson, n:r 23, Rörum.

2501

Upptecknad av
Arthur Malmgren.
Sommaren 1929.

Jag är till världen födder här.

Jag är till världen födder här.
Jag är till världen födder här så väl som jag är en
fattig yngling / ringa nog jo jo jo jo ringa nog
som var och en väl vet.

Text upptecknad av Olle Thulin.

Anna Olsson
Rörun. Nummer 23.
Född 1872.

2501

Upptecknat av
Olle Thulin
juli 1929.

Anna Olssons visbok, som hon skrev som flicka och piga.

En vacker visa.

1. Nu är jag ensam med mitt sorgsna hjärta
och skild från den som all min kärlek har.
Vem skall nu lindra denna sorgsna smärta
och skänka fröjd åt dessa sorgsna dar.
2. Om blott din kärlek, du mig åter skänkte.
Finns ej i denna värld för mig en vän,
hos dig jag all min fröjd sällhet tänkte,
men nu försvinner även även den.
3. Om någon gång i afton vindens susning,
du hör en röst, som suckartill dig,
för då är jag, som med förtjusning nämmer
ditt namn och tycker att din röst jag hör.
4. Du lämnat mig med tårar i mitt öga,
du går från mig uti en annans famn.
Må Gud i Himlen dig en gång belöna

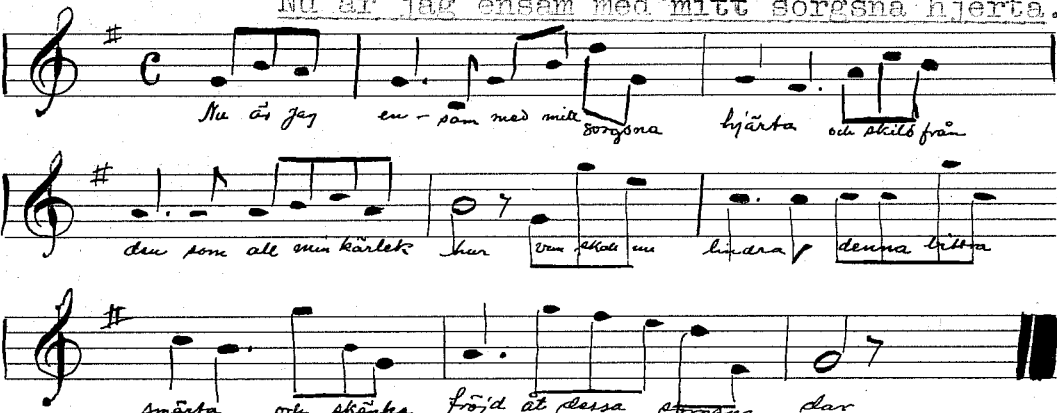
och må vi råkas i det sälla land

2501

5. Där får du en gång för din kärlek svara,
som du uti ditt falska hjärta bar.
Det duger ej att der sig falskt förklara
ty Gud en evig rättvis dom där har.
6. När allting lif och sällhet andas,
när du bland vänner säkert gläder dig,
då sörjer jag och mina suckar blandas
med minnet af att du är skilld från mig.
7. O denna dag är dyster för mitt sinne,
mitt öga uppfyllt utaf ångrens tår.
Fly dystra tanke, fly ifrån mitt sinne,
och glädjens sol för mig ej mer uppgår.
8. Farväl min vän, farväl min falska flicka,
ett ömt farväl jag endast ber af dig.
Gud låte dig endast blott en gång,
få dricka den bittra kalk, som du har fyllt åt mig.
9. Gå ej bort jag vill ej vara eha,
jag vill dig se, jag vill dig äga än.
Ack hör du, hör du ljufligt rösten ringa
gå ej bort min älskling och min vän.
10. Blir du lycklig jag dig gärna glömmar,
alla qual, som du mitt hjärta gaf.
Igenom lifvet går jag tyst och drömmar
minnes dig men ser dig aldrig mer.

Melodien upptecknad av Artur Malmgren.

Nu är jag ensam med mitt sorgsna hjerta.

Nu är jag en - sam med mitt sorgsna hjärta och skild från
den som all min kärlek har
Vem skall en lidra denna lilla
smärta och skänka fröjd åt dessa sorgsna dar

Text upptecknad av Olle Thulin.

Anna Olsson
Rörum. Nummer 23.
Född 1872.

2501

Upptecknat av
Olle Thulin
Juli 1929.

Anna Olssons Visbok, som hon skrev som flicka och piga.

En visa.

1. Dina rosenröda kinder, dina ögon så blå
och ditt hjärta med falskhet du bär.
Flicka tro mig, du liknas vid en flämtande vind,
ty du vet ej vem du skall hålla kär.
2. Uppå dig har jag tänkt med ett rederligt sinn
och med kärlekens tindrande glöd.
Men jag såg på dina ögon, och jag kände på din hand,
du var falsk, när hjärtat dig bjöds.
3. Läk dufvan i lunden jag kände mig,
så glad när som kärlek emellan oss var.
Men nu liknas min kärlek vid ett affallet blad
och i ådrorna stelnar mitt blod.

2501

4. En rederlig gosse å världen jag är,
fastän rikedomar finnes ej hos mig.
Men jag hoppas uti Himmelen skall finnas mig en vän,
fastän jag är förskuten utaf dig.
5. Rikedom och penningar, silver eller guld
har du ej att förvänta utaf mig.
Men ett rederligt hjärta skall du finna uti mig,
så länge jag har anda och lif.
6. Räck ut falska handen och bjud mig adjö,
och som vän vill jag skiljas ifrån dig.
Ty min hand och min penna börjar blifva så matt
mina kinder di blekna uppå mig.

Anna Andersson. Född Örnberg.

Melodien upptecknad av Artur Malmgren.

Dina rosenröda kinder, dina ögon så blå.

dina rosen - röda kinder dina
ö - gon så blå och ditt hjerta med falskhet du
kär flicka tro mig du ännas vis en flämtande vind ty du
vet ej vem du skall hålla kär.

Text upptecknad av Olle Thulin.

LUNDS UNIVERSITETS

33

FOUR

Anna Olsson

Rörun. Nummer 23.

Född 1872.

Upptecknat av

Olle Thulin 2501

Juli 1929.

Anna Olssons visbok, som hon skrivit som piga.

En vacker visa.

1. Jag gick mig ut en aftonstund
spatserande i gröna lund.
Där mötte mig en flicka kär
hennes likhet finns ej här.
2. Hon hälsade så hjärtelig,
hon hälsade så gladeläg
Hon hälsade så goda min vän
träffas vi nu här igen.
3. Sen satt vi oss i gräset ned,
vi talade blott om kärleken.
Säg vill du bli min enda tröst,
får du vila i mitt bröst.
4. Förlovningsringen jag dig ger
se till, att du den alltid ser.
Förglöm ej mig min lilla vän,
jag skall aldrig glömma dig.

5. Om åtta dar skall du få svar,
när jag får talt till min mor och far.
Säg är det rätta viljan din,
skall du säkert bliva min.
6. När åtta dar förgångna var,
så skrev han avskedsbrev till mig.
Så har han mig nu rent förglömt,
han har en annan kär.
7. När jag fick höra dessa ord,
jag varken dag eller natt fick ro.
Jag gick mig in i skogen trång,
den dagen var så lång.
8. Vid vägen satt en gammal man,
han talade dessa ord försann:
Säg varför gråter du så här,
har du mistat vännen kär.
9. Adjö min fader och min mor,
adjö min syster, adjö min bror.
Jag reser till ett främmande land
och kommer aldrig mer igen.
10. Har någon lust att veta vem
visan diktat, så haver det två ynglingar, som aldrig spelat kort.

Slut lafin.

En trall efter varje vers: Trali la li la, trali la li la, trali la
li lalla.

Anna Olsson

Upptecknat av

Rörun.Nummer 23.

Olle Thulin

Juli 1929.

Född 1872.

2501

Anna Olssons visbok.

En visa till.

1. I skymningsstunden jag gick i lunden,
för att jag skulle träffa lilla vännen.
Det var så härligt uti naturen,
som fåglar qvittrade förtjusande.
tra li la li la o s v
Det var så härligt uti o s v
2. Men i mitt bröst råder sorg och ängslan,
men vännen kommer ej, som hjärtat fängslar.
Men hur jag längtar, och hur jag trängtar,
så kommer aldrig min hjärtans vän
tra li la o s v
3. Tyst fåglar alla, jag något hörde
där borta under ett träd sig rörde.
Det var min vän, som sig sakta smyger
på grönlädd matta med blommor strödd.
4. Stäm upp en sång, låt fiolen ljuda,

2501

sitt vid min sida, jag vill dig bjuda.
Hvad har dig hindrat? mig genast svarte,
varför möter du mig sent i qväll.

5. Hör du min vän, hvad jag vill dig svara,
jag ej kan minnas, jag dig något sparat.
Det får du se, när jag äntligen kommer,
förlåt min älskade jag kommer sent.
6. Min far och mor de mig strängt bevaka,
de säga: tag dina ord tillbaka,
du får ej skänka bort ditt unga hjärta
åt en så fattig flicka, som hon är.
7. Nej mina ord tar jag ej tillbaka,
ty henne vill och kan jag ej försaka.
Fast hon är fattig, är hon dock uppriktig,
och ärlig, fattig den bör ej försmås.
8. Hör du min son, vill du inte lyda,
så får du dig utom dörren smyga.
Du får ej ärva med syskon dina,
om du ej lyda vill föräldrars råd.
9. Haf tack min vän, att du ej förskjuter,
du som mig till ditt unga hjärta sluter.
Fast jag ej hafver några rikedomar,
så är jag rik, när jag äger dig.

Melodien upptecknad av Artur Malmgren.

FOLKMINNESAR "I SKYMNINGSSTUNDEN JAG GICK ÅT LUNDEN".

Efter Anna Olsson, Rörum.

Upptecknad av Arthur Malmgren.

Anna Olsson
Rörun. Nummer 23.

Född 1872.

Upptecknat av
Olle Thulin
Juli 1929.

2501

Anna Olssons visbok, som hon skrivit som piga.

1. Ett avsked vill jag taga utaf ditt ljuva namn.
Haf tack för varje gång du mig slutit i din famn!
Haf tack för varje vänligt ord du med mig talat har!
Du är i mina tankar, du blir där ständigt kvar.
2. Hvad det är svårt i världen, när kärleken den når.
Det har jag fått erfara i mina ungdomsår,
ty nu är bandet upplöst, min vän är vikit bort
sitt löfte har han brutit, min glädje den blev kort.
3. Jag kärlek har till alla, det kan ni väl förstå,
men det är helt olika, jag säger detta så:
En gosse har jag älskat, jag tror det blir ej fler,
jag hafver sett hans falskhet, jag vill ej se den mer.
4. Jag kan ej längre tåga, jag måste tala ut.
Ja, det är blott om vänskap, som nu är tagen slut,
ja, det är blott om kärlek emellan dig och mig,
som inte kan utslockna, förrän jag dör från dig.
5. Jag är en fattig flicka, det får jag kännas vid,
ty sorg och ledsanheter di hänga sig vid mig.

Jag kan ej mig berömma, se ej på mina fel,
men jag får vara nöjder med min beskärda del

2501

6. Glöm aldrig bort de orden, när sist vi taltes vid.
Du sade att ditt hjärta var bundet fast vid mig.
Du tryckte dig så hårt intill mitt sorgsna bröst,
du lindrade min smärta, du var min enda tröst.
7. Vist var det en olycklig stund, jag dina ögon såg,
di var så kärleksfulla, uti dig, där du låg.
Ja, dina dyra löften, som gick utaf din mun,
de hafva mig bedragit, jag ångrar varje stund.
8. Hvad det är svårt i världen, jag menar på så sätt,
en flicka kan förstöra sin ungdomstid så lätt.
Af gossars hala tunga och deras falska mun,
de söka att förleda en flick varje stund.
9. Men ett är där som aldrig ur mina tankar far,
det är de dyra eder, som du mig svurit har.
Men tänk, när du skall svara en gång på domedag,
då kan du ej undvikavår Herres stränga lag.
10. Har någon lust att veta, hven visan diktat har,
så hafver det en flicka, som troget hjärta bar.
Siitt namn hon ej vill nämna, det kan ni väl förstå,
ty vännen, som hon älskade, den kan hon aldrig få.

Anna Olsson

Rörun. Nummer 23.

Född 1872.

Upptecknat av

Olle Thulin

Juli 1929.

2501

Anna Olssons visbok, som hon skrev som piga.

1. O, du min vän, som ej av kärlek brunnit,
tag mot ett ord utav ett krossat bröst.
Men kanske, om en vän du redan funnit,
så svik ej den intill din lefnads höst.
2. Men kom ihåg de många glada stunder,
som jag med dig upplevat har.
Då arm i arm vi gick i blomsterlunden,
och blott små stjärnor. därtill vittne var.
3. Hvad jag har lidit, sedan jag fick höra,
att otroheten i ditt hjärta brann.
Det vet du väl, ty att ditt döfva öra
är lika kallt, som hjärtat i din barm.
4. Men ett jag beder dig: Var from och trogen,
ty det är nog, att du mig narrat har.
Den dag kan komma du och kan bli mogen
och falla offer blott för mitt behag.
5. Då kan du sakta smyga dig till gömma

och själv få fråga dig:Hvem ligger här?
jo, det är den, som aldrig du kan glömma,
som ock i döden hade dig så kär.

2501

6. Vist är du hård, men då skall hjärtat brista,
och tårar trilla skaål uppå min grav.
Farväl min vän, farväl det är det sista,
det sista ord ifrån din trogna slaf.

Anna Anders, den 3 september 1893.

2501

Register

sida

x	Marisa: Ack tyvlig tid, när han går	1-2.
x	" : Gå afton om vi kommer in ...	3-4.
	Visa: Där satt en fågel på vindkroon ...	5.
	Vagnvagn: Gynnar både en liten gullvagn ...	6.
	" : Dyrar namn litet barn ...	7.
	" : Jag Men en så en fönster med glas ...	8.
	" : Ligg och sov mitt lilla barn ...	9.
x	Visa: När jag var i min ungdom ...	10-12.
x	" : En herrman så stolt och rik ...	13-17.
x	" : Ack var i unga flickor, som en gifta gå ...	18-21.
x	" : Säg fågel var på kottens Der ej mera glatt för mig. ...	22-23.
x	" : Amanda satt med en krus i häret ...	24-25.
x	" : Jag är till världen föddes här ...	26-28.
x	" : Nu är jag ensam med mitt vagnvagn ...	29-30.
x	" : Dina rörelser kinder, dina ögon så blå ...	31-32.

- Jag gick mig ut en aftonstund 33-34.
x I skymningstunden jag gick i landet 35-36.
Ett avsked vill jag taga utav ditt lyriska rum .. 37-38.
O, du min vän, som ej av kärlek besvärmit... 39-40.

Anna Olssons Visbok, som hon skrev som flicka.